

Sygn. akt III CSK 308/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku M. B. i D. B.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta Nowego Sącza,
Miasta Nowego Sącza i C.L.
o zasiedzenie nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni D. B.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Nowym Sączu
z dnia 3 lipca 2014 r., sygn. akt III Ca 307/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wnioski uczestników o zasądzenie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 lipca 2014 r. – w sprawie o zasiedzenie – Sąd Okręgowy w Nowym Sączu oddalił apelację wnioskodawców od postanowienia Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 25 marca 2014 r., oddalającego wniosek.

Wnioskodawcy wnieśli skargę kasacyjną, wskazując na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne, dotyczące manifestowania pozostałym współwłaścicielom zmiany zakresu posiadania, a także domniemania przewidzianego w art. 339 k.c. oraz kręgu osób będących uczestnikami postępowania w sprawie o zasiedzenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Skarżący, oprócz tego, że powinni to zagadnienie sformułować, to również powinni przytoczyć argumenty prowadzące do niejednorodnych wniosków oraz uzasadnić istotny charakter zagadnienia prawnego. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zagadnienie prawne jest istotne, gdy ma znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw. Pojęcie istotności oznacza jego doniosłość, która wyraża się rangą zawierającego się w nim problemu prawnego oraz jego znaczeniem wykraczającym poza potrzeby rozstrzygnięcia jednostkowej sprawy (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2002 r., II CK 12/02, nie publ., z dnia 10 grudnia 2003 r., V CZ 123/03, nie publ., z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, nie publ., z dnia 13 stycznia 2007 r., III CSK 180/07, nie publ., z dnia 23 marca 2012 r., I CSK 496/11, nie publ., z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, nie publ.).

Zagadnienia prawne przedstawione przez skarżących nie spełniają tych wymagań. Skarżący nie uzasadnili ich ani nie przytoczyli takich argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych. Ponadto nie wyjaśnili, dlaczego te zagadnienia mają charakter istotny.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że warunkiem zasiedzenia udziału innego współwłaściciela jest zmiana (rozszerzenie) zakresu posiadania przez zasiadającego współwłaściciela ponad posiadanie wynikające

ze współwłasności (art. 206 k.c.) oraz uzewnętrznienie tego w stosunku do otoczenia i współwłaściciela, którego udział jest objęty zasiedzeniem (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2015 r., III CSK 179/14, nie publ.). Zagadnienie prawne jest zatem pozorne, gdyż nie budzi wątpliwości interpretacyjnych, a konieczność zmanifestowania na zewnątrz zmiany charakteru posiadania została w nauce jak i orzecznictwie wystarczająco potwierdzona (np. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 1959 r., I CR 167/59, OSNCK 1961, nr 1, poz. 8, oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 października 1996 r., III CKU 8/96, OSNC 1997, nr 4, poz. 38, i z dnia 26 marca 2010 r., III CSK 174/09, nie publ.).

Tak samo pogląd o ograniczonym zakresie stosowania domniemania przewidzianego w art. 339 k.c. w stosunkach pomiędzy współwłaścicielami został rozstrzygnięty w orzecznictwie (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2015 r., I CSK 885/14, nie publ.). Ponadto przedstawione zagadnienie nie spełnia kryterium abstrakcyjności, gdyż jest związane z konkretnym stanem faktycznym, niepozwalającym na udzielenie odpowiedzi w oderwaniu od okoliczności sprawy. W istocie więc odnosi się do konkretnych ustaleń, które nie podlegają kontroli kasacyjnej w jakimkolwiek aspekcie. Należy podkreślić, że zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi być zagadnieniem ściśle jurydycznym, dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń lub oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, „Izba Cywilna” 2009, nr 4, s. 48).

Istotne znaczenie dla negatywnej oceny skargi ma także to, że cały ciężar argumentacyjny przeniesiono do określenia i uzasadnienia przyczyn kasacyjnych, a nie podstaw. Tymczasem, jak wspomniano, przyczyny kasacyjne powinny mieć charakter abstrakcyjny, syntetyczny i uniwersalny, oderwany od uzasadnienia podstaw. Wszystkie „zagadnienia” sformułowane w skardze są osadzone w okolicznościach niniejszej sprawy i są pytaniami w tej właśnie sprawie; o konkretne ustalenia, o ocenę tych ustaleń oraz o celowość podejmowanych działań procesowych. Odpowiedź na te pytania mogłaby być przedmiotem

rozpoznania skargi, po wykazaniu przyczyn kasacyjnych, których jednak nie wykazano.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając na podstawie art. 520 § 1 w związku z art. 398²¹, 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c.